

Райда О.В., магістрант гр. МЕН-17-дм,
Капітаненко Н.П., к.ю.н., доц. – наук. керівник

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИМІР

Запорізька державна інженерна академія, кафедра МОУП

Роль публічної влади в переведенні країни на передовий рівень першорядна. Адже у сучасному світі існує багато прикладів, коли держави, що не володіють явними природно-ресурсними й матеріальними перевагами, виходять на високий рівень і якість життя завдяки професійному й сучасному інструменталізованому демократичному врядуванню. Не даремно сьогодні в українському суспільстві очевидна стурбованість низькою якістю публічного управління, невідповідністю суспільних витрат на здійснення публічної влади й віддачею, що отримує суспільство [1, с.5].

Для публічного управління в пострадянських країнах характерні особливості, які суттєво відрізняли його від західно-європейських країн: моноідеологічна комуністична основа; чітке ієрархічне підпорядкування; командно-адміністративний стиль; не виправдано великі витрати на утримання державного апарату, суворий державний контроль за діяльністю громадських організацій, обмеження щодо практичного волевиявлення громадян тощо.

Головними цілями адміністративних реформ у країнах Європи були подолання основних недоліків державної (публічної) служби, підвищення ефективності державного апарату, його адаптація до мінливих соціально-економічних відносин. Ці перетворення були виправдані тому, що державна (публічна) служба в будь-якій країні є, по-перше, ключовим елементом системи публічного управління, що сприяє згуртуванню на основі національних, соціальних і професійних цінностей, місцевих, регіональних і загальнодержавних цілей та інтересів громадян і їх об'єднань; по-друге, від її ефективного функціонування залежить додержання конституційних прав і свобод громадян, послідовний і стабільний розвиток країни.

Становленню публічного управління в Україні можна сприяти за двома підходами. Перший підхід (тактичний) передбачає поступове усунення наявних недоліків, розв'язання тактичних завдань в окремих сферах, удосконалення функцій і методів управлінської діяльності. Саме цей підхід застосовують нині в Україні. Другий підхід (стратегічний) передбачає розроблення стратегії розвитку публічного управління загалом і державного апарату зокрема, з орієнтацією на майбутні потреби суспільства, виконання довгострокових завдань у контексті досягнення стратегічних цілей. Реформування публічного управління в Україні слід орієнтувати на європейський досвід і впроваджувати принципи європейського публічного управління.

Отже, при проведенні реформ в Україні слід керуватися не лише внутрішньою політичною кон'юктурою, але й чітко визначеними європейськими стандартами. Перспективні напрями якісних змін мають ґрунтуватися на доробках європейської моделі управління. З числа запозичень прийнятними мають бути, передусім, принципи європейського управління, а вже потім – узагальнені та/або конкретні моделі публічного управління.

Література:

1. Шаров Ю. Інноваційні інструменти публічного адміністрування: європейський контекст / Ю.Шаров // Публічне управління: теорія та практика. – 2010. – Вип.1. – с. 5 – 9.